

Sygn. akt III AUa 85/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

del. SSO Anna Rodak (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2015 r. w Ł.

sprawy (...) z siedzibą w R. przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

przy udziale zainteresowanego B. K.

o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 listopada 2014 r. sygn. akt V U 6406/14

1. oddala obie apelacje;

2. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za drugą instancję.

Sygn. akt: III AUa 85/15

UZASADNIENIE

Płatnik składek (...) w R. odwołał się w dniu 20 marca 2014r. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z 25 lutego 2014r., ustalającej nową, wyższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia pracownika B. K. we wrześniu 2010r. oraz w grudniu 2011r.: na ubezpieczenia społeczne odpowiednio – 11590,47 zł. i 10001,41 zł, a na ubezpieczenie zdrowotne – 6975,50 zł. i 6019,16 zł. Płatnik wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, że pierwotnie wskazane przez niego podstawy wymiaru składek za ww. miesiące były prawidłowe. Wskazał, iż świadczenia wypłacone pracownikowi w 2010r. tytułem ekwiwalentu pieniężnego za wczasy turystyczne oraz w 2011r. – za wypoczynek weekendowy w ramach Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych przeznaczone na cele socjalne nie wchodzi do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 19 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne (Dz.U. z 1998r., Nr 161,poz.1106 ze zm.).

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania. W jego ocenie, pracodawca nie uwzględnił w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne pracowników przychodów pochodzących ze środków ZFŚS, ale wypłaconych z naruszeniem ustawy z 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.111). Co oznacza, że sporne świadczenia nie mają charakteru socjalnego i stanowią przychód pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (j.t.:Dz.U z

2012r., poz. 361), który należy uwzględnić w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Zainteresowany B. K. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalski wyrokiem z 28 listopada 2014r. , w sprawie VU 6406/14, zmienił zaskarżoną decyzję w części i stwierdził, że podstawa wymiaru składek za wrzesień 2010r. na ubezpieczenia społeczne winna wynieść – 8190,47 zł. i na ubezpieczenie zdrowotne – 706,55 zł. (pkt 1 wyroku), oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt 2) i zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

(...) z siedzibą w R., jako pracodawca (płatnik składek), jest zobowiązany do odprowadzania składek do ZUS z tytułu ubezpieczeń społecznych pracowników, tj. ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, chorobowego i wypadkowego oraz ubezpieczenia zdrowotnego . Jak ustalił Sąd Okręgowy, w sierpniu 2010r. został wyodrębniony Oddział Elektrownia (...), który zatrudniał około 4 tysięcy osób, obecnie – 3.400 osób. Większość pracowników to byli pracownicy z długoletnim stażem, z wysokimi wynagrodzeniami. Zarobki pracowników fizycznych w 2011r. oscylowały w granicach 5.000zł., pracowników administracji - w granicach 4.500-5.000zł. Natomiast kadra kierownicza miała wyższe zarobki średnio o 30% od pracowników fizycznych.

W 2010r. w Oddziale obowiązywał Zakładowy Regulamin Świadczeń Socjalnych uzgodniony z organizacjami związkowymi, zatwierdzony przez Prezesa Zarządu (...) S.A. Zakresem działalności socjalnej zgodnie z § 1 pkt 3.1 regulaminu było objęte świadczenie usług w zakresie różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, działalności sportowo-rekreacyjnej, udzielania pomocy materialnej – rzeczowej lub finansowej, udzielania pomocy zwrotnej lub bezzwrotnej na cele mieszkaniowe na warunkach określonych w umowie między pracodawcą a pożyczkobiorcą. Uprawniony – osoba mogąca korzystać z ZFŚS w rozumieniu § 1 pkt 4.1. - mógł ubiegać się o świadczenie socjalne po przepracowaniu jednego roku. Wyjątek stanowiła „pomoc rzeczowo-finansowa”, która mogła być przyznana z dniem zatrudnienia. W ramach funduszu (§ 2 regulaminu) były realizowane następujące rodzaje działalności socjalnej:

1. różne formy wypoczynku pracowniczego i działalność ta obejmowała :

- refundację wczasów i innych form wypoczynku w obiektach spółek zależnych od (...) S.A. ,
- refundację w ustalonej kwocie dla kwalifikujących się do dofinansowania do wczasów krajowych lub zagranicznych,
- wczasy turystyczne na zasadzie wypłat ekwiwalentu pieniężnego,
- wypoczynek profilaktyczno-leczniczy i sanatoryjny,
- wczasy z udziałem dzieci o orzeczonej niepełnosprawności w stopniu znacznym lub umiarkowanym będące pod opieką rodziców bez względu na wiek,
- wypoczynek weekendowy na zasadzie wypłaty ekwiwalentu pieniężnego;

2. wypoczynek dzieci krajowy lub zagraniczny;

3. turystyka krajowa lub zagraniczna;

4. działalność sportowa i rekreacyjna krajowa;

5. działalność kulturalno-oświatowa;

6. imprezy okolicznościowe i inne świadczenia;

7. pomoc rzeczowo-finansowa w postaci zapomóg losowych, pomocy rzeczowej lub finansowej.

Zasady i kryteria przydziału usług i świadczeń w ramach działalności socjalnej określał § 2 pkt 8. Uprawniony (za wyjątkiem dzieci) mógł się ubiegać raz na dwa lata o dofinansowanie ze środków ZFŚS do wypoczynku o czasie trwania minimum 8 dni. W przypadku zatrudnionych obojga małżonków każdy z nich mógł się ubiegać o świadczenie wczasowe osobno. Uprawniony mógł również ubiegać się o ekwiwalent pieniężny za wczasy turystyczne. Wysokość ekwiwalentu określona została w punkcie 3 objaśnień i wynosiła za wczasy turystyczne dla pracowników i ich rodzin w kwocie 800 zł. na osobę. Dla emerytów i rencistów wielkość ekwiwalentu ustalona została na kwotę 600 zł. Dla współmałżonków emerytów i rencistów wielkość ekwiwalentu wynosiła 400 zł. W przypadku pobierania zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego wzrastała do 850 zł. Pracownik winien mieć potwierdzenie urlopowania przez zakład pracy (§ 2 pkt 8.3.5 regulaminu). Jak ustalił Sąd pierwszej instancji, w okresie od września do grudnia 2010r. ekwiwalent pieniężny za wczasy turystyczne wypłacono ogółem 765 pracownikom, w tym: 752 osobom w kwocie 800 zł. na członka rodziny, 7 osobom uprawnione do pobierania zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 850 zł. na członka rodziny. W okresie od stycznia do grudnia 2011r. ekwiwalent pieniężny za wczasy turystyczne wypłacono ogółem (...) pracownikom, w tym: (...) osobom w kwocie 800 zł. na członka rodziny, 21 osobom w kwocie 850 zł. na członka rodziny, 1 osobie w kwocie 200 zł. (wyrównanie wypłaty świadczenia po dostarczeniu dokumentacji o pobieraniu zasiłku pielęgnacyjnego) i 1 osobie w kwocie 250 zł. wyrównanie wypłaty świadczenia po dostarczeniu dokumentacji o pobieraniu zasiłku pielęgnacyjnego.

Zainteresowanemu B. K. pracodawca wypłacił tytułem dofinansowania do wczasów turystycznych we wrześniu 2010r. łącznie 3400 zł.

Ponadto każdy pracownik (po przepracowaniu jednego roku i czynnie wykonujący pracę zawodową na dzień wypłaty świadczenia) mógł otrzymać ekwiwalent pieniężny jako dofinansowanie do „wypoczynku weekendowego”, za który uważa się wypoczynek w dni ustawowo wolne od pracy, organizowany indywidualnie przez pracowników. Wysokość i terminy wypłat ekwiwalentu pieniężnego na wypoczynek weekendowy, każdorazowo były uzgadniane ze związkami zawodowymi. Kwota ekwiwalentu pieniężnego miała być zróżnicowana i zależna od faktu pobierania, bądź nie zasiłku rodzinnego/pielęgnacyjnego przez uprawnionego pracownika (§ 2 pkt 8.3.6 oraz pkt 6 objaśnień).

Postanowieniem nr (...) dyrektora Oddziału z 19 stycznia 2011r. został wdrożony do stosowania w Oddziale Elektrownia (...) uzgodniony z zakładowymi organizacjami związkowymi (...) na rok 2011r., którego treść była analogiczna do wcześniej obowiązującego regulaminu. W dniu 28 listopada 2011 r. dyrektor (...) S.A. Oddział Elektrownia (...) wraz z przedstawicielami organizacji związkowych ustalili regulamin wypłaty z ZFŚS ekwiwalentu pieniężnego na wypoczynek weekendowy w grudniu 2011r. w kwocie 750 zł. dla pracowników, których dochód przypadający miesięcznie na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty uprawniającej do pobierania zasiłku rodzinnego i dla pracowników upoważnionych do pobierania zasiłku pielęgnacyjnego oraz w kwocie 700 zł. dla pozostałych pracowników. Uprawnionymi do ekwiwalentu byli pracownicy pozostający w stosunku pracy na dzień wypłaty ekwiwalentu, którzy posiadali minimum 10 miesięczny staż pracy w Elektrowni (...) z wyłączeniem osób przebywających na urloпах bezpłatnych, świadczenia rehabilitacyjnych itp. uprawnionymi do ekwiwalentu byli również pracownicy przechodzący na emeryturę w drugiej połowie listopada 2011 roku. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy mieli otrzymać ekwiwalent w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy. W grudniu 2011r. płatnik wypłacił ze środków ZFŚS ekwiwalent pieniężny na „wypoczynek weekendowy” ogółem (...) pracownikom, przy czym: (...) osobom, w tym zainteresowanemu, w kwocie 700 zł., 1 osobie w kwocie 24 zł. (osoba zatrudniona na 1/33 etatu), 1 osobie w kwocie 525 złotych (osoba zatrudniona na 3/4 etatu), 44 osobom w kwocie 750 złotych (osoby uprawnione do pobierania zasiłku pielęgnacyjnego). Pracownicy przed otrzymaniem ekwiwalentu za wczasy turystyczne oraz wypoczynek weekendowy nie składali oświadczeń majątkowych. Pracownicy, którzy pobierali zasiłek rodzinny lub pielęgnacyjny i chcieli otrzymać wyższe świadczenie weekendowe, musieli złożyć zaświadczenie o fakcie pobierania tych zasiłków. Oświadczenia o dochodach rodziny, pracownicy składali jedynie w przypadku dofinansowania do wypoczynku pracowniczego krajowego i zagranicznego, wypoczynku dzieci i młodzieży krajowego i zagranicznego, turystyki-zorganizowane wycieczki krajowe i zagraniczne. Podstawą do obliczenia dofinansowania

do ww. form wypoczynku była wysokość średniego miesięcznego przychodu za rok ubiegły przypadająca na członka rodziny, a wypłata odbywała się zgodnie z tabelą wskaźników oraz formuły określonej w załączniku nr 1 do regulaminu. Przyznane kwoty dofinansowania dla pracowników były zróżnicowane i uzależnione od sytuacji materialnej rodziny.

Płatnik nie kwestionował rachunkowych wyliczeń podstaw wymiaru składek ustalonych przez ZUS w zaskarżonej decyzji, a jedynie twierdził, że sporne świadczenia, jako świadczenia socjalne, nie powinny być wliczane do podstawy wymiaru składek. Płatnik ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia B. K. we wrześniu 2010r. – 819,47 zł. na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i ubezpieczenie wypadkowe oraz 7067,55 zł. na ubezpieczenie zdrowotne i w grudniu 2011r. - 6275,50 zł. na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i ubezpieczenie wypadkowe oraz 5415,13 zł. na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd Okręgowy uznał, że wypłacona zainteresowanemu we wrześniu 2010r. z ZFŚS kwota 3.400 zł. tytułem dofinansowania do czasów turystycznych była świadczeniem przeznaczonym na cele socjalne z zastosowaniem kryterium socjalnego wskazanego w art.8 ust.1 i 2 ustawy z 4 marca 1994r o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (t.j.: Dz. U. z 2015, poz.111). Natomiast świadczenie weekendowe wypłacone w grudniu 2011r. ze środków ZFŚS w kwocie 700 zł. nastąpiło z pominięciem kryterium socjalnego i stanowiło przychód ze stosunku pracy, który należało uwzględnić w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

W uzasadnieniu stanu prawnego przywołano m.in. art. 18 ust. 1 w związku z art. 20a ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.121), zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód, o jakim mowa w art. 4 pkt 9 i pkt 10 tej ustawy. Stosownie do powołanego wyżej punktu 9 art. 4 - użyte w ustawie określenie przychód oznacza przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy (...). Nadto w myśl art. 81 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób. Wskazano też art. 12 ust. 1 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jt. Dz. U z 2012r., poz. 361), w myśl którego za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Enumeratywny katalog przychodów, które nie stanowią podstawy wymiaru składek zawiera rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 19 cyt. rozporządzenia, podstawy wymiaru składek nie stanowią, świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. W ocenie Sądu Okręgowego, ponieważ ww. przepis jest wyjątkiem od ogólnej zasady podlegania obowiązkowi składkowemu każdego przychodu, to na odwołującym się – a nie organie rentowym - spoczywał ciężar dowodu, że wypłacone pracownikom świadczenia weekendowe mieściły się w granicach pomocy finansowej. Sąd Okręgowy powołał też art. 2 pkt 1 ustawy o z.f.ś.s. , zgodnie z którym działalność socjalna to usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej-rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową.

Nadto Sąd Okręgowy wskazał, że stwierdzenia czy dane świadczenie podlega zwolnieniu z obowiązku „oskładkowania” nie wystarczy, aby świadczenie było wypłacone w ramach ZFŚS ze środków przeznaczonych na cele socjalne, w ramach szeroko pojętej działalności socjalnej. O tym, czy świadczenia wypłacane z ZFŚS realizują cele socjalne decyduje bowiem treść art. 8 ustęp 1 ustawy o z.f.ś.s. Z tego przepisu wynika zaś, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Wprawdzie zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, w

myśl ustępu 2 art. 8 ustawy, określa pracodawca w regulaminie, ale nie może być on sprzeczny z treścią art. 8 ust.1 ustawy, co oznacza, że nie może przyznawać ulgowych usług i świadczeń oraz dopłat z Funduszu w oderwaniu od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu (tzw. kryterium socjalne). W konsekwencji o tym, czy dane świadczenie wypłacone z ZFŚS spełnia kryterium socjalne nie decyduje wyłącznie to, czy było finansowane ze środków Funduszu oraz jego cel (pomoc pracownikom), ale także - czy zostało ono uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej.

Sąd wskazał, iż obowiązujące u płatnika w spornym okresie regulaminy przewidywały wypłatę z ZFŚS jako dofinansowania do wypoczynku pracowniczego m.in. świadczenia weekendowego oraz ekwiwalentu z tytułu czasów turystycznych. Regulaminy wprowadzały kryterium, od którego spełnienia zależała wysokość przyznawanego świadczenia, którym był fakt pobierania bądź nie przez pracownika zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego, a w przypadku świadczenia weekendowego - dodatkowo wymiar czasu, w którym pracownik był zatrudniony. O ile kryterium zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego jest kryterium socjalnym, to charakteru takiego nie ma wymiar czasu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony. Tymczasem środki z Funduszu winny być rozdysponowane tylko i wyłącznie według kryterium socjalnego, a nie jakiegokolwiek innego. Ponadto kryterium socjalne musi być dostosowane do uprawnionej grupy osób w taki sposób, aby różna sytuacja życiowa, rodzinna, materialna poszczególnych osób wchodzących w skład tej samej grupy (pracowników płatnika) powodowała różną wysokość świadczeń, które otrzymują z Funduszu. W celu ustalenia i wyboru właściwego kryterium socjalnego pracodawca winien przed dystrybucją świadczeń socjalnych ustalić sytuację życiową, rodzinną i materialną swoich pracowników. A następnie do tak ustalonej sytuacji dobrać kryterium, które różnicuje przyznaną im z Funduszu pomoc.

Sąd Okręgowy podniósł, że większość z około 4.000 pracowników to osoby z długoletnim stażem pracy u tego samego pracodawcy, o zbliżonych zarobkach w granicach 4.500-5.000 zł., a płatnik oraz związki zawodowe mieli rozeznanie w sytuacji materialnej i rodzinnej pracowników. Pracodawca wraz ze związkami zawodowymi w regulaminie z 2011r. uzależnili wysokość świadczenia weekendowego wypłaconego z ZFŚS w grudniu 2011r. - poza wymiarem świadczonej pracy - od faktu pobierania bądź nie przez pracownika zasiłku rodzinnego lub zasiłku pielęgnacyjnego. Takie kryterium socjalne obowiązywało u poprzednika prawnego płatnika w (...) S.A. Wiązało się to z tym, że strona związkowa chciała zachować takie same uprawnienia pracowników, jakie były wypracowane u poprzednika prawnego. Przyjęte kryteria w przypadku świadczeń weekendowych choć uwzględniały kryterium materialne (dochód uprawniający do zasiłku rodzinnego) oraz życiowe (konieczność zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji), nie były odpowiednie dla zatrudnionych u płatnika osób, gdyż nie doprowadziły do wystarczającego różnicowania wysokości wypłaconych pracownikom świadczeń weekendowych. Zasiłek rodzinny przysługiwał bowiem w spornym okresie tylko tym rodzicom lub opiekunom prawnym dziecka, których dochód rodziny w przeliczeniu na osobę albo dochód osoby uczącej się nie przekraczał kwoty 504 zł. lub 583 zł. - w przypadku gdy członkiem rodziny jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym albo o znacznym stopniu niepełnosprawności (art. 5 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych). W spornym okresie, z uwagi na przekroczenie wymaganego progu dochodowego, tylko jeden pracownik pobierał zasiłek rodzinny.

Kryterium zasiłku pielęgnacyjnego uwzględnia niewątpliwie sytuację życiową pracownika. Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych zasiłek pielęgnacyjny przyznaje się w celu częściowego pokrycia wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Zasiłek pielęgnacyjny przysługuje niepełnosprawnemu dziecku;

osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16 roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, a także osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16 roku życia legitymującej się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, jeżeli niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21 roku życia; osobie, która ukończyła 75 lat. W spornym okresie wysokość zasiłku pielęgnacyjnego wynosiła 153zł. i pobierały je 44 osoby zatrudnione u płatnika.

Z uwagi na praktyczną beżyteczność kryterium materialnego w postaci faktu pobierania zasiłku rodzinnego (z uwagi na to, że tylko jeden pracownik pobierał taki zasiłek), jedynym kryterium socjalnym, które miało realny wpływ na wysokość wypłaconych przez płatnika świadczeń weekendowych było kryterium życiowe wynikające z faktu pobierania zasiłku pielęgnacyjnego. Biorąc jednak pod uwagę, że w spornym okresie na (...) zatrudnionych przez płatnika pracowników tylko 44 pobierało zasiłek pielęgnacyjny, należy je uznać za niewystarczające do zrealizowania założonego przez art. 8 ust 1 ustawy o z.f.ś.s. celu socjalnego. Aby to stwierdzić, nie trzeba było czekać do wypłaty świadczenia weekendowego w grudniu 2011r. Takie wnioski można bowiem było wyciągnąć z analizy akt osobowych pracowników. W efekcie w grudniu 2011r. pracodawca wypłacił (...) pracownikom na podstawie ustnie złożonego wniosku świadczenia weekendowe w tej samej wysokości po 700 zł. i 44 pracownikom w oparciu o zaświadczenie o pobieraniu zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie po 750 zł. Sąd Okręgowy zauważył, że porównywalne zarobki pracowników nie świadczą o ich tożsamej sytuacji materialnej, która nie zależy tylko od jego dochodów, ale jest wynikiem dochodów i majątku wszystkich członków rodziny pracownika pozostających z nim we wspólnym gospodarstwie. Zbliżona sytuacja materialna i rodzinna pracowników może prowadzić do oceny, że przyznanie im świadczeń w tej samej wysokości nie narusza art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, ale winna być ona rozpatrywana indywidualnie w sposób zgodny z treścią art. 8 ustęp 1 ustawy, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Oznacza to, że kryterium różnicujące wysokość świadczeń z Funduszu winno być ustalone na skutek analizy indywidualnej sytuacji materialnej i rodzinnej zatrudnionych u płatnika pracowników i dostosowane do tej sytuacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, dotychczasowa linia orzecznicza Sądu Najwyższego wskazuje, że zwolnione od konieczności opłacania składek na ubezpieczenia są tylko takie wypłaty z zakładowego funduszu socjalnego, których dokonano z zastosowaniem kryterium socjalnego, tj. z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14.05.2012r., I UZ 15/12, L., wyrok z 19.09.2009r., I UK 121/09, OSN, rok 2011, Nr 9-10, poz. 133). Pracodawca wypłacił świadczenia weekendowe bez jakiegokolwiek analizy sytuacji materialnej oraz rodzinnej pracowników, ograniczając się tylko do zbadania sytuacji życiowej i to w ograniczonym zakresie, w aspekcie pobierania zasiłku pielęgnacyjnego. Kryterium pobierania zasiłku rodzinnego/pielęgnacyjnego przejęte automatycznie z regulaminu obowiązującego w poprzedniej firmie (...), nie było odpowiednie dla zatrudnionych u płatnika pracowników, bo nie prowadziło do zróżnicowania wypłaconych im świadczeń. Kryterium może nie różnicować wypłaty świadczeń z Funduszu i nadal mieć charakter socjalny tylko wówczas, gdy sytuacja wszystkich uprawnionych pracowników jest zbliżona, czego w przedmiotowej sprawie płatnik nie wykazał. Wręcz przeciwnie, sytuacja pracowników płatnika była zróżnicowana, co wynika choćby z analizy przyznawanych pracownikom świadczeń z tytułu wczasów turystycznych. Pracownicy różnili się między sobą przede wszystkim ilością osób w rodzinie będących na ich utrzymaniu. Tego bardzo istotnego kryterium rodzinnego regulamin w ogóle nie uwzględniał w przypadku świadczeń weekendowych. Przyjęte kryterium nie miało na celu zróżnicowania wypłaty świadczeń weekendowych u płatnika, wręcz przeciwnie miało doprowadzić do przyznania wszystkim pracownikom bez względu na ich faktyczną sytuację rodzinną, majątkową i osobistą takich samych świadczeń i dlatego było sprzeczne z art. 8 ustęp 1 ustawy o ZFŚS. Jak podkreślił Sąd Okręgowy, ZFŚS jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach. W istocie zatem sporne świadczenia zostały wypłacone wprawdzie z funduszu świadczeń socjalnych, lecz nie na warunkach wynikających z regulaminu, a więc nie mogą one zostać uznane za świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 cyt. rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. Naruszenie przez płatnika składek przy przyznawaniu świadczeń ulgowych finansowanych z ZFŚS kryterium socjalnego uzasadniało ustalenia przez organ rentowy nowej, wyższej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne, przez wliczenie do niej wypłaconego w grudniu 2011r. świadczenia weekendowego. Wyższe kwoty podstawy wymiaru składek nie były sporne.

W ocenie Sądu Okręgowego, chybionym jest zarzut płatnika, że przepisy cyt. rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. nie wymagają, aby świadczenia z ZFŚS zostały przez pracodawcę przyznane pracownikom zgodnie z ustawą o ZFŚS. Rozporządzenie, jako akt podwykonawczy, nie może być sprzeczny z ustawą, która jest aktem wyższej rangi. Użyty w

§2 ust.1 pkt 19 zwrot „na cele socjalne” oznacza, że tylko te środki wydatkowane w ramach ZFŚS nie stanowią podstawy wymiaru składek, które realizują cele socjalne. Z kolei cele socjalne są realizowane wówczas, gdy ulgowe świadczenia są przyznawane pracownikom po analizie sytuacji materialno-życiowej uprawnionego, jak tego wymaga art. 8 ust 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Końcowej oceny Sądu Okręgowego nie zmieniła prywatna opinia załączona do akt sprawy. Opinia taka jako dowód prywatny stanowi wyłącznie dowód na to, że osoba która ją sporządziła złożyła oświadczenie zawarte w jej treści. Opinia ta dotyczy wykładni przepisów prawa, a tych Sąd władny jest dokonywać samodzielnie. W rezultacie w zakresie wypłaconego świadczenia weekendowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 2 wyroku.

Inaczej Sąd Okręgowy ocenił charakter drugiego ze spornych świadczeń wypłaconych w ramach ZFŚS. Ekwiwalent z tytułu wczasów turystycznych, w przeciwieństwie do świadczenia weekendowego, nie przysługiwał każdemu pracownikowi, ale tylko temu, który w rzeczywistości skorzystał z wyjazdu trwającego minimum 8 dni i to raz na dwa lata. W przypadku świadczeń weekendowych pracodawca nie ustalał, czy pracownik skorzystał z takiego wyjazdu. Świadczenie weekendowe przysługiwało bez względu na to, czy pracownik rzeczywiście skorzystał z wyjazdu weekendowego i poniósł związane z tym koszty, czy też nie. Ubiegający się o wypłatę świadczenia z tytułu wczasów turystycznych musiał złożyć pisemny wniosek o wypłatę tego świadczenia wraz z kartą urlopową. We wniosku wymieniał wszystkie osoby uprawnione korzystające razem z nim z wypoczynku wyjazdowego i jeśli pobierał zasiłek rodzinny lub pielęgnacyjny, to załączał do wniosku stosowne zaświadczenie w tym zakresie. Mimo zatem, że wysokość ekwiwalentu z tytułu wczasów turystycznych zależała od faktu pobierania zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego, to jednak nie było to jedyne kryterium, tak jak w przypadku świadczeń weekendowych. Drugim kryterium, od którego zależała wysokość świadczenia z tytułu wczasów turystycznych było kryterium rodzinne i materialne w postaci ilości osób uprawnionych do skorzystania z takiego świadczenia w rodzinie zainteresowanego. Osobami uprawnionymi do otrzymania dofinansowania z tytułu wczasów turystycznych byli pracownicy, emeryci i renciści oraz członkowie rodzin pracowników lub emerytów i rencistów. Do członków rodzin regulaminy zaliczały małżonków, dzieci do 18 lat (własne, drugiego małżonka, przysposobione, w rodzinach zastępczych i będące pod opieką ustanowioną przez sąd), dzieci o orzeczonej niepełnosprawności w stopniu znacznym lub umiarkowanym, będące pod opieką bez względu na wiek, młodzież ucząca się do 25 lat będąca na wyłącznym utrzymaniu rodziców. A zatem wysokość dofinansowania każdorazowo zależała od liczby osób korzystających z tzw. wczasów turystycznych, co w sposób wystarczający różnicowało wypłacone pracownikom świadczenia z tego tytułu. Natomiast świadczenia weekendowe pracownicy otrzymywali w takiej samej wysokości bez względu na liczbę osób w ich rodzinie. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że przysznając w latach 2010-2011 świadczenia z tytułu wczasów turystycznych (...) Komisja Socjalna analizowała sytuację każdego z pracowników, którzy składali wnioski o dofinansowanie wypoczynku organizowanego we własnym zakresie. Komisja musiała sprawdzić karty urlopowe celem ustalenia, czy pracownik korzystał z urlopu w wymiarze minimum 8 dni, wnioski o wypłatę świadczenia celem ustalenia ilości osób uprawnionych, a także zaświadczenia o fakcie pobierania zasiłku pielęgnacyjnego, które miały wpływ na wysokość ostatecznie przyznanego świadczenia. Oznacza to, że płatnik dokonał indywidualnej analizy sytuacji życiowej, rodzinnej i majątkowej każdego z uprawnionych do uzyskania spornych ulgowych świadczeń socjalnych, do czego był zobligowany treścią przepisu art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. oraz treścią obowiązującego w spornym okresie regulaminu (...). W ocenie Sądu Okręgowego, wypłata świadczeń zależała od sytuacji rodzinnej i materialnej (ilości osób w rodzinie pracownika) i sytuacji życiowej uprawnionych (pobieranie zasiłku pielęgnacyjnego). W konsekwencji wypłacone poszczególnym pracownikom w latach 2010-2011 świadczenia, w tym zainteresowanemu we wrześniu 2010r. w kwocie 2.400 zł. były zróżnicowane. Sąd uznał, że płatnik rozdysonował środki Funduszu na wypłaty ekwiwalentu pieniężnego na wczasy turystyczne zgodnie z ustawą o z.f.ś.s. i regulaminem. Tym samym świadczenie wypłacone zainteresowanemu we wrześniu 2010r. z tytułu wczasów turystycznych w kwocie 2.400 zł. nie stanowi dodatkowego wynagrodzenia, a co za tym idzie nie stanowi podstawy wymiaru składek zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w związku z § 1 rozporządzenia (...) z 18 grudnia 1998r. Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 wyroku oraz na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty postępowania między stronami, gdyż żądania stron zostały uwzględnione jedynie w części.

Apelację od wyroku wniosły obie strony – płatnik składek i organ rentowy.

ZUS zaskarżył wyrok w pkt 1 i 3, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, w szczególności § 2 ust.1, pkt 19 cyt. rozporządzenia (...) z 18 grudnia 1998 r. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartość wypłaconych zainteresowanym ekwiwalentów z tytułu „wczasów turystycznych”.

- art. 2 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przyznany i wypłacony przez płatnika składek ekwiwalent z tytułu „wczasów turystycznych” miał charakter socjalny, podczas gdy przeczy temu literalna wykładnia przywołanych przepisów.

W ocenie apelującego organu rentowego, zastosowane kryterium pobierania przez uprawnionego zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego powodujące zróżnicowanie świadczeń weekendowego i urlopowego o 50 zł. było nieskuteczne i w efekcie doprowadziło do wypłacenia uprawnionym praktycznie jednakowych świadczeń. Różnica pomiędzy tymi świadczeniami polegała na tym, że ekwiwalent z tytułu świadczenia weekendowego przysługiwał tylko „pracownikowi”, natomiast ekwiwalent z tytułu wczasów turystycznych przysługiwał „uprawnionemu” (tj. m.in. również członkom rodziny pracownika).

W ocenie ZUS, argumentacja Sądu Okręgowego jest wewnętrznie sprzeczna. Oceniając kryterium pobierania zasiłku pielęgnacyjnego w odniesieniu do świadczenia weekendowego, uznał je za niewystarczające do zrealizowania założonego przez art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. celu socjalnego i dywersyfikacji świadczeń. Jednocześnie uznał, że ekwiwalent za wczasy turystyczne wypłacono z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji uprawnionych. W przypadku świadczeń urlopowych, wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego, pracodawca nie badał sytuacji materialnej i osobistej uprawnionych przed przyznaniem/wypłaceniem spornego świadczenia. Każdemu z uprawnionych członków w rodzinie pracownika przysługiwała jednakowa kwota ekwiwalentu. W efekcie (niezależnie od sytuacji materialnej i życiowej rodziny pracownika, oraz uzyskiwanych przez jej członków dochodu, czy majątku) każdej np. trzyosobowej rodzinie przysługiwało dofinansowanie w wysokości 2400zł. W ocenie ZUS, przy przyznawaniu świadczeń z ZFŚS kryterium socjalne należy odnosić nie do osoby pracownika, ale do każdego uprawnionego do ich wypłaty, którym, w zależności od zapisu w regulaminie ZFŚS, może być nie tylko pracownik, ale również członek jego rodziny. Świadczenia wypłacone z pominięciem zasady określonej w art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. nie mogą być ocenione (w sensie prawnym), jako świadczenia socjalne i w konsekwencji nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom. Skoro zatem pracodawca w regulaminie wskazał, że wypoczynek pracowniczy jest jedną z form działalności socjalnej pracodawcy, to winien był w tym wypadku stosować przy przyznawaniu tego świadczenia kryteria sytuacji życiowej i rodzinnej oraz dochodu brutto na osobę w rodzinie. W uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 22 stycznia 2013r., III AUa 759/12wskazano, iż w zakresie przyznawania świadczeń socjalnych nie może być wzięte pod uwagę tylko jedno kryterium - ilość posiadanych przez pracowników dzieci.

Zasada "każdemu po równo" pozostaje w opozycji do kryterium socjalnego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 579/00 (OSNP 2003/14/331) doświadczenie życiowe wskazuje, iż jest mało prawdopodobne, aby dwie uprawnione osoby pozostawały w jednakowej sytuacji materialnej, życiowej i rodzinnej, a tylko taka (lub bardzo zbliżona) pozwalałaby na przyznanie świadczeń w tej samej wysokości. Tym bardziej, zdaniem Sądu Najwyższego, możliwość taką należy wykluczyć, gdy uprawnionymi jest kilka, kilkanaście czy kilkadziesiąt osób. Wśród pracowników każdego zakładu pracy, a zwłaszcza tak dużego (ponad 4 tys. pracowników zarabiających od ok. 3 do kilkunastu tysięcy złotych miesięcznie), znajdują się tacy pracownicy, którzy mają dzieci i osiągają niskie dochody lub też mają dzieci, ale osiągają wysokie dochody, mają małżonków którzy osiągają dochody, pobierają świadczenia lub nie...itd. Tych okoliczności płatnik składek w ogóle nie badał. Płatnik przed przyznaniem świadczeń winien co najmniej uzyskać od pracowników informacje o wysokości dochodu przypadającego na członka rodziny i od tego kryterium uzależnić wysokość wypłacanego „świadczenia urlopowego”. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że skoro prawie wszyscy uprawnieni otrzymali „świadczenia urlopowe” w jednakowej wysokości,

to świadczenie takie winno zostać ocenione jako dodatkowy przychód, a nie świadczenie z funduszu świadczeń socjalnych, podlegające wyłączeniu z podstawy wymiaru składek w oparciu o § 2 ust.1, pkt 19 rozporządzenia (...) z 18 grudnia 1998 r. oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. W konkluzji swojego stanowiska organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i 3 oraz oddalenie odwołania, jak też zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Płatnik składek zaskarżył wyrok w punkcie 2 i 3, zarzucając:

1.naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 k.p.c. (błędna oceną dowodów), poprzez nieprawidłowe uznanie, że kryterium socjalne zastosowane u płatnika w postaci pobierania bądź nie zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego zostało przejęte automatycznie z regulaminu obowiązującego u poprzedniego pracodawcy, tj. bez dokonania analizy sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej przejmowanych pracowników, co z kolei miałyby powodować, że przyjęte kryteria nie miały charakteru socjalnego; nieuzasadnione przyjęcie, że okoliczność, iż sporne świadczenie wypłacone było tylko jednej osobie pobierającej zasiłek rodzinny, miałyby dowodzić, że przyjęte przez płatnika kryterium materialne było bezużyteczne i miało charakter jedynie pozorny;

-art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że to na płatniku ciążył obowiązek wykazania, że wypłata spornego świadczenia nastąpiła z zachowaniem kryteriów socjalnych, zamiast przyjęcia, że to na organie rentowym ciążył obowiązek wykazania, że wypłata spornych świadczeń miałyby nastąpić z naruszeniem kryteriów socjalnych

2.naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

-§ 2 ust. 1 pkt 19 Rozporządzenia (...) z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że: przepis ten uzależnia wyłączenie z podstawy wymiaru składek przychodu z tytułu świadczeń socjalnych od zachowania przy redystrybucji tych świadczeń kryterium socjalnego określonego w art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s.; zakwalifikowanie danego świadczenia przyznawanego w ramach z.f.ś.s., jako mieszczącego się w ustawowej definicji działalności socjalnej nie oznacza, że wypłacone świadczenie jest przeznaczone na cele socjalne;

- art. 2 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że o socjalnym charakterze świadczenia wypłaconego w ramach ZFŚS decyduje zastosowanie kryteriów przewidzianych w art. 8 ust. 1 ustawy;

- art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że o zachowaniu kryterium socjalnego decyduje zróżnicowanie wysokości wypłaconych świadczeń z ZFŚS oraz że u płatnika przy wypłacie ekwiwalentu pieniężnego za „wypoczynek weekendowy” kryterium socjalne nie zostało zachowane;

W ocenie apelującego płatnika składek, Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że kryterium socjalne w postaci pobierania bądź nie zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego obowiązujące przy wypłacie spornych świadczeń zostało przejęte automatycznie z regulaminu obowiązującego u poprzedniego pracodawcy, od którego płatnik przejął pracowników, tj. bez dokonania analizy sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej. Wyjaśnił, że we wrześniu 2010r. miało miejsce połączenie między spółką (...) S.A. (dalej jako (...)) a innymi spółkami w ramach Grupy (...). W związku z procesem połączenia zawarta została umowa gwarancyjna, której stronami, poza podmiotami biorącymi udział w połączeniu były również związki zawodowe. Umowa stanowiła, że wydatkowanie środków zgromadzonych na rachunku ZFŚS obowiązywać będzie u wszystkich podmiotów biorących udział w procesie połączenia na zasadach obowiązujących przed tym procesem. Jedną z przyjętych w ramach powyższego zasad było wprowadzenie kryterium socjalnego w postaci pobierania bądź nie zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego przy przyznawaniu świadczeń socjalnych. Kryterium to było wynikiem analizy sytuacji materialnej, życiowej i rodzinnej pracowników spółek przeprowadzonej jeszcze przed połączeniem przez organizacje związkowe i odnosiło się do sytuacji socjalnej pracowników w sposób kompleksowy. Nie zostało wprowadzone automatycznie, bez analizy sytuacji materialnej, życiowej i rodzinnej

przejmowanych pracowników. Mając na uwadze, że wypracowany w związku z połączeniem regulamin ZFŚS obejmować będzie de facto wciąż tych samych pracowników uzasadnionym było zachowanie tego samego kryterium socjalnego. Skoro kryterium to było analizowane przed procesem połączenia, to uzasadnionym było kontynuowanie wypłacania świadczeń socjalnych według tych samych przesłanek, skoro miały one dotyczyć tych samych pracowników (tj. przechodzących na innego pracodawcę w wyniku połączenia i wydzielenia Oddziału).

W ocenie apelującego, Sąd niezasadnie zakwestionował kryterium materialne tylko dlatego, że jedynie jeden pracownik zdecydował się ujawnić prawo do zasiłku rodzinnego. Regulamin ZFŚS uzależnił wysokość przyznawanych świadczeń od faktu pobierania bądź nie zasiłku rodzinnego i pielęgnacyjnego. W wyniku tego kryterium w sumie 44 pracownikom wypłacone było świadczenie weekendowe w wyższej wysokości. Wysokość przyznawanych świadczeń zależna była od kryteriów, które kompleksowo odnosiły się do sytuacji socjalnej pracowników i innych osób uprawnionych do otrzymania świadczeń socjalnych, uzależniając możliwość uzyskania świadczeń w wyższej wysokości od niskiego dochodu na członka rodziny (zasiłek rodzinny) lub w związku z koniecznością ponoszenia zwiększonych wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osobie niezdolnej do samodzielnej egzystencji (zasiłek pielęgnacyjny). Świadczenia rodzinne przyznawane są osobom znajdującym się w trudnym położeniu, zarówno materialnym jak i osobistym. Zasiłki pielęgnacyjne mają na celu ułatwienie pokonania ciężkiej do przewyciężenia sytuacji życiowej wywołanej koniecznością utrzymania i opieki nad dzieckiem, niepełnosprawnym członkiem rodziny czy osobą w podeszłym wieku. Tym samym płatnik uzależniając wysokość wypłacanych świadczeń w ramach ZFŚS od pobierania zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego bez wątplenia zastosował tym samym kryterium socjalne. Natomiast kwestia, ilu pracowników zdecydowało się skorzystać z przyznanego im prawa otrzymania świadczenia socjalnego w wyższej wysokości nie powinna mieć znaczenia i nie można takiej sytuacji faktycznej rozstrzygać na niekorzyść płatnika.

Zdaniem apelującego, § 2 ust. 1 pkt 19 cyt. rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. oraz art. 6 k.c. nakładają na płatnika obowiązek wykazania przesłanek zwolnienia z obowiązku odprowadzania składek od wypłaconych świadczeń, tj. faktu sfinansowania świadczenia ze środków przeznaczonych na cele socjalne oraz w ramach ZFŚS, co płatnik niespornie wykazał. Z kolei organ rentowy winien udowodnić, że wypłata spornych świadczeń nastąpiła z naruszeniem przepisów ustawy o z.f.ś.s., a także że rodzaj naruszeń dyskwalifikował socjalny charakter spornych świadczeń. Organ rentowy zachował się biernie, nie prezentując żadnych dowodów i brak jest w zebranych materiale dowodów na poparcie wniosku, że płatnik nie zastosował kryterium socjalnego. Tym samym płatnik nie powinien być obciążany ciężarem wykazania zachowania kryterium socjalnego.

Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że zakwalifikowanie danego świadczenia przyznawanego w ramach ZFŚS, jako mieszczącego się w ustawowej definicji działalności socjalnej, nie oznacza, że wypłacone świadczenie realizuje tym samym cele socjalne, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia, gdyż o tym, czy świadczenia wypłacane z ZFŚS realizują cele socjalne decyduje treść art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. Zdaniem apelującego płatnika, dla celów rozporządzenia nie mają znaczenia kryteria socjalne uregulowane w art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. Zgodnie z literalnym brzmieniem § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia, aby świadczenia wypłacane w ramach funkcjonowania (...) mogły być wyłączone z podstawy wymiaru składek, spełnione muszą być dwie przesłanki, tj. środki przeznaczane na finansowanie świadczeń socjalnych muszą pochodzić z odrębnego rachunku bankowego utworzonego specjalnie na ten cel, oraz środki zgromadzone na rachunku Funduszu muszą być przeznaczane na „cele socjalne”. Uprawnienia kontrolne organu rentowego powinny się sprowadzać do ustalenia, czy istnieje w regulaminie ZFŚS podstawa finansowania świadczeń socjalnych oraz sprawdzenia czy środki pochodzą z odrębnego rachunku bankowego utworzonego zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 12 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. Regulacja § 2 pkt 19 rozporządzenia jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Wadliwe jest przy tym założenie, aby wskazany cel socjalny utożsamiać wyłącznie z określonymi kryteriami przyznawania świadczeń socjalnych, a przez to, aby przyznać organowi rentowemu uprawnienie do weryfikacji kryteriów socjalnych przyjętych przez płatnika. W uzasadnieniu powołano wyroki: SA we W. z 10 stycznia 2012 r. III AUa 1480/11, z 11 stycznia 2012 r. III AUa 1429/11, z 15 listopada 2012

r. III AUa 1096/11, a także wyroki SA w Szczecinie z 26 lutego 2013r. III AUa 734/2012, z 19 lutego 2013 r. III AUa 728/2012, z 28 lutego 2013r. III AUa 795/2012.

Pojęcie „cel socjalny” użyte w rozporządzeniu należy utożsamiać z pojęciem „działalność socjalna”, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. W tym miejscu powołano wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 20 sierpnia 2013 r. ,III AUa 288/2013, że „cel socjalny, w rozumieniu § 2 pkt 19 rozporządzenia, jest równoważny działalności socjalnej, którą definiuje art. 2 pkt 1 ustawy o ZFŚS. Decyduje o tym kontekst, w jakim posłużono się tym terminem. ”. Przepis ten zwalnia z obowiązku składowego wszystkie świadczenia przeznaczone na jedną z form działalności socjalnej (art. 2 pkt 1 ustawy o ZFŚS), pod warunkiem wydatkowania ich ze środków zgromadzonych przez ZFŚS

Apelujący płatnik zwrócił też uwagę, że pracodawca jest uprawniony do wydatkowania środków zgromadzonych na ZFŚS nie tylko na finansowanie ulgowych świadczeń i usług, których przeznaczenie uzależnione jest od zachowania kryterium socjalnego, określonego w art. 8 ust. 1 ustawy o ZFŚS, ale również na finansowanie innych celów, mieszczących się w ramach działalności socjalnej, wobec których nie ma zastosowania art. 8 ust. 1. Przywołał w tym miejscu wyrok Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów z 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle, co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej (cytowane za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 315/07). Ponadto należy podkreślić znaczenie zasady in dubio pro tributario mającej zastosowanie również w prawie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którą, w sytuacji gdy istnieją wątpliwości interpretacyjne danego przepisu, ani organ rentowy, ani sąd nie może samowolnie rozszerzać zakresu interpretowanego aktu prawnego oraz wyprowadzać z niego normy prawnej niekorzystnej dla płatnika. Zasada ta wynika z zasady demokratycznego państwa prawa, wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP i domaga się swojego uwzględnienia w procesie wymierzania sprawiedliwości. Z literalnej treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia nie wynika odwołanie do ustawy o z.f.ś.s. Sąd Okręgowy błędnie powołał się na hierarchiczną zależność tych dwóch aktów prawnych, podczas gdy należą one do dwóch różnych gałęzi prawa. Sąd błędnie przyjął, iż § 2 ust. 1 pkt 19 Rozporządzenia rozumiany literalnie byłby sprzeczny z treścią ustawy o z.f.ś.s, podczas gdy taka sprzeczność wcale nie zachodzi. Czym innym jest bowiem naruszenie przepisów ustawy o z.f.ś.s w zakresie szczegółowych zasad redystrybucji środków zgromadzonych w funduszu i konieczność ich zwrotu na rachunek ZFŚS, a czym innym wyłączenie świadczenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Zdaniem apelującego płatnika, błędna wykładnia treści § 2 ust. 1, pkt 19 rozporządzenia sprowadza się do tego, że zwolnienie z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne na mocy ww. przepisu miałyby zależeć od niejednoznacznych i nieprecyzyjnych kryteriów określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. Powyższe przepisy stanowią odrębną i niezależną od siebie regulację. Przy takiej interpretacji organ rentowy zmuszony byłby do podejmowania decyzji w istocie arbitralnych. W takim wypadku, możemy mieć do czynienia nie tylko z naruszeniem zasady prawidłowej legislacji, lecz także zasady podziału władzy, wyrażonej w art. 10 Konstytucji, skoro ostatecznie o treści obowiązujących uregulowań nie decydują tu organy upoważnione do tworzenia prawa, ale organy powołane do jego stosowania. Wskazano na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 października 2001r. w sprawie K 33/00, gdzie m.in. wskazano, że ustawodawca nie może poprzez niejasne sformułowanie tekstu przepisów pozostawiać organom mającym je stosować nadmiernej swobody przy ustalaniu w praktyce zakresu podmiotowego i przedmiotowego ograniczeń konstytucyjnych wolności i praw. Wykładnia § 2, ust.1, pkt 19 rozporządzenia zastosowana przez Organ rentowy i Sąd pierwszej instancji wskazywałaby, że ustawodawca dopuścił się naruszenia, o którym mowa w wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Nie można uznać, że celem ustawodawcy było uzależnienie obowiązku opłacania składek od prawidłowej redakcji tych kryteriów w regulaminie, a następnie ich prawidłowej weryfikacji przez komisję socjalną. Takie działanie ustawodawcy byłoby naruszeniem konstytucyjnych zasad prawidłowej legislacji oraz podziału władz. Jeśli zaś uznać, że do naruszenia tych zasad doszło, wówczas nie można przerzucać na podmiot zobowiązany do ponoszenia obowiązkowych danin publicznych ciężaru i odpowiedzialności wynikających z ułomności techniki legislacyjnej. W tym miejscu powołano wyrok NSA z 18 czerwca 1996 r. w sprawie o sygn. SA/Łd 1212/95 oraz przywołano fragment opinii (...), znajdującej się w aktach sprawy.

Sąd I instancji przyjął błędne stanowisko, że zastosowane kryterium socjalne w przypadku świadczeń weekendowych nie było prawidłowe, gdyż nie doprowadziło do wystarczającego zróżnicowania ich wysokości. Przy czym ustawa o z.f.ś.s. nie określa stopnia faktycznego zróżnicowania przydziału świadczeń, jaki powinien być osiągnięty, pozostawiając w tym zakresie znaczącą swobodę podmiotom ustalającym reguły przyznawania tych świadczeń. Z punktu widzenia ustawy istotne jest, aby przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z ZFŚS uzależnione było od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu, a więc aby przyjęte przez pracodawcę kryterium odnosiło się zarówno do sytuacji życiowej, rodzinnej jak i materialnej pracowników i innych osób uprawnionych. Ustawodawca nie formułuje określonych kryteriów ani procedury dysponowania środkami ZFŚS. Płatnik zastosował kryterium, które w sposób zróżnicowany odnosi się do sytuacji socjalnej pracowników i innych uprawnionych, gdyż skupia uwagę zarówno na stanie rodzinnym, życiowym jak i materialnym. Bez wątpliwości zastosował tym samym kryterium socjalne o zróżnicowanym charakterze. O słuszności przyjętego kryterium socjalnego nie decyduje zróżnicowanie wysokości wypłaconych świadczeń, a zróżnicowanie przesłanek, wedle których przyznawane są świadczenia, a zatem odwołanie się zarówno do sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej, co w przedmiotowej sprawie bez wątpliwości nastąpiło.

W ocenie płatnika wątpliwości interpretacyjne powstałe na gruncie wykładni cyt. rozporządzenia oraz ustawy o z.f.ś.s. wymagają usunięcia w drodze pytania prawnego do Sądu Najwyższego w trybie art. 390 § 1 k.p.c. celem wyjaśnienia kwestii: czy wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS jest uzależnione od uprzedniego, dokonanego przed wypłatą świadczeń, badania przez płatnika indywidualnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej poszczególnych pracowników prowadzącego do wypłaty świadczeń socjalnych w zróżnicowanej wysokości, czy też wystarczające jest (obok sfinansowania z rachunku ZFŚS), jeśli dane świadczenie mieści się w zakresie działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 pkt. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. W uzasadnieniu swojego stanowiska przywołał liczne orzecznictwo Sądów Apelacyjnych.

W konkluzji apelacji płatnik wniósł o:

- zmianę wyroku w części w zakresie pkt 2 i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie, że wypłata ekwiwalentu pieniężnego za „wypoczynek weekendowy” za grudzień 2011r. w ramach ZFŚS nie stanowiła podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz przyjęcie ich w wysokości ustalonej pierwotnie przez płatnika;
- zmianę wyroku w części co do pkt 3 poprzez zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika kosztów procesu według norm przepisanych oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych,
- przedstawienie Sądowi Najwyższemu pytania prawnego w trybie art. 390 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył :

Apelacje płatnika składek i organu rentowego są bezzasadne.

W niniejszej sprawie spór, wyznaczony treścią decyzji organu rentowego, dotyczy oceny prawnej, czy dwa z szeregu świadczeń przyznawanych pracownikom w latach 2010-2011 w ramach działalności socjalnej finansowanej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych przez pracodawcę - płatnika składek (...) S.A. Oddział Elektrownia (...) w R. miały charakter socjalny w rozumieniu ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.111). Chodzi o wypłatę pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy we wrześniu 2010r. w kwocie 2.400 zł. oraz z tytułu „wypoczynku weekendowego” w grudniu 2011r. w kwocie 700 zł. Ustalenie charakteru tych świadczeń ma decydujące znaczenie dla prawidłowego określenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników, podlegających, z mocy art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz. 121 ze zm.) - ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym i z mocy art. 11 pkt 1 i art. 12 pkt 1 tej ustawy, ubezpieczeniom chorobowemu i wypadkowemu oraz

podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne na podstawie art. 81 ust.1 ustawy z 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (j.t.: Dz.U. z 2008r., Nr 164, poz. 1027 ze zm.). Organ rentowy ustalił nową, wyższą podstawę wymiaru tych składek, wliczając do niej ww. świadczenia przyznane zainteresowanemu pracownikowi we wrześniu 2010r. i w grudniu 2011r. Kwoty gotówki wypłaconej z tego tytułu nie były kwestionowane, toteż spór zogniskował się wokół samej zasady, a nie dotyczył rachunkowej prawidłowości ustalenia wysokości podstaw wymiaru składek.

Stosownie do treści art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ustawy o s.u.s.- podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód, o jakim mowa w art. 4 pkt 9 tej ustawy. Stosownie do punktu 9 art. 4, użyte w ustawie określenie przychód oznacza przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z wymienionych tam tytułów, w tym z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Zgodnie zaś z art. 12 ust.1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012r., poz. 361) za przychody m.in. ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń. Należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że ekwiwalent pieniężny na „wypoczynek weekendowy” jest przychodem pracownika w rozumieniu art.12 cyt. ustawy, wchodzącym do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie, natomiast wypłata ekwiwalentu pieniężnego za wczasy turystyczne, jako świadczenie socjalne, podlega wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie na podstawie §2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106). Wynikający z tego rozporządzenia katalog przychodów niestanowiących podstawy wymiaru składek jest zbiorem zamkniętym. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia nie stanowią podstawy wymiaru składek świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. W tym miejscu należy odnieść się do zarzutu z apelacji płatnika dot. naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia polegającą na przyjęciu, że przepis ten uzależnia wyłączenie z podstawy wymiaru składek przychodu z tytułu świadczeń socjalnych od zachowania przy redystrybucji tych świadczeń kryterium socjalnego określonego w art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. W ocenie apelującego płatnika, dla prawidłowego zastosowanie § 2 ust.1 pkt 19 nie mają znaczenia kryteria socjalne z art.8 ust.1 ustawy o z.f.ś.s., a błędna interpretacja Sądu Okręgowego prowadzi do sytuacji, gdy zwolnienie z obowiązku opłacania składek na mocy ww. przepisu zależałoby od niejednoznacznych i nieprecyzyjnych kryteriów określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. oraz arbitralnej decyzji organu administracji (tutaj ZUS) w sytuacji, gdy przepisy te stanowią odrębną i niezależną od siebie regulację.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ww. zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest uzasadniony. Literalne brzmienie § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia, na co powołuje się apelujący, wskazuje nie tylko na źródło finansowania wymienionych świadczeń (fundusz świadczeń socjalnych), lecz także odnosi się do zasad ich wypłacania, skoro są to świadczenia wypłacane pracownikom "w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych". Ramy te zaś zakreślają przepisy ustawy o z.f.ś.s. oraz regulaminy ustanawiające zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej” (za Sądem Najwyższym – uzasadnienie wyroku z 20 czerwca 2012r., I UK 140/12). A zatem, wbrew stanowisku apelującego, zawarty w § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia z 1998r. zwrot "w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych" odsyła wprost do ustawy z 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, która z kolei określa zasady tworzenia przez pracodawców zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, ale też zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z funduszu, na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych oraz na tworzenie zakładowych żłobków, klubów dziecięcych, przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego (art.1 ust.1 ustawy o z.f.ś.s.). A zatem, aby dokonać prawidłowej oceny, czy określony przychód pracownika jest wyłączony z podstawy wymiaru składek, jako wyjątek od zasady, uregulowany w § 2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia, należy zbadać, czy świadczenie zostało sfinansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a więc zgodnie z zasadami uregulowanymi w ustawie o z.f.ś.s. (w tym z treścią art.8 ust.1 ustawy). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w przypadku świadczeń wypłacanych

indywidualnie pracownikom (w odróżnieniu od działalności socjalnej zakładu na zasadach powszechnej dostępności) z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wyłączone są w ramach cyt. § 2 ust. 1 pkt 19 jedynie świadczenia przyznawane z zachowaniem kryterium socjalnego, tj. świadczenia przyznane z uwzględnieniem art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. stanowiącego, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2001r., I PKN 579/00, OSNP 2003 nr 14,poz.331, z 8 maja 2002 r., I PKN 267/01, OSNP 2004 Nr 6, poz. 99; z 25 sierpnia 2004r., I PK 22/03, OSNP 2005 nr 6, poz.80, z dnia 16 sierpnia 2005 r., I PK 12/05, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 182; z dnia 6 lutego 2008 r., II PK 156/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 96; z dnia 16 września 2009 r., I UK 121/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 133 i z dnia 10 września 2013 r., I UK 74/13, niepubl., z 8 stycznia 2014r., I UK 202/13 , LEX 1436168). W uzasadnieniu wyroku z 10 lipca 2014r., II UK 472/13, Sąd Najwyższy po raz kolejny podkreślił, że „przyznawanie świadczeń z ZFŚS wymaga stosowania kryteriów socjalnych z art.8 ust.1 ustawy o z.f.ś.s.”

Sąd Apelacyjny podziela ww. argumentację i przyjmuje , że na gruncie niniejszej sprawy dystrybucja świadczeń w ramach ZFŚS w postaci ekwiwalentu pieniężnego jako dofinansowanie do wypoczynku urlopowego i weekendowego, adresowanych do indywidualnych pracowników musi być zgodna z treścią art.8 ust.1 ustawy o z.f.ś.s., który ustanawia tzw. kryterium socjalne. Mianowicie przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z ZFŚS w każdym przypadku musi być uzależnione wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu, co z kolei wyklucza przyznawanie takich ulgowych świadczeń i usług ogółowi zatrudnionych w tej samej wysokości, według zasady „każdemu po równo”. Z art.2 pkt 1 wynika wprost , że działalność socjalna w ramach ZFŚS w odniesieniu do indywidualnych pracowników (w odróżnieniu od działalności socjalnej grupowej) ma zasadniczo postać „ udzielania pomocy materialnej – rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową”. Podnieść należy, iż fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy (stąd dofinansowanie różnego rodzaju działalności grupowej), zaś jego adresatami są przede wszystkim pracownicy i ich rodziny o najniższych dochodach.

Przepis art. 8 ust.2 ustawy o z.f.ś.s. wymaga, by pracodawca w regulaminie, w uzgodnieniu ze związkami zawodowymi, ustalił między innymi warunki korzystania przez osoby uprawnione z usług i świadczeń finansowanych z funduszu, ale niesprzecznie z kryterium z art. 8 ust. 1 ustawy (w przypadku świadczeń adresowanych indywidualnie) . Ustawa o z.f.ś.s. rzeczywiście nie określa, w jaki sposób pracodawca ma ustalić położenie życiowe, rodzinne i materialne osoby uprawnionej do korzystania z tego funduszu. Oznacza to, że pracodawca ma swobodę w wyborze kryteriów, na podstawie których sytuację pracowników ustali. Ma także swobodę w doborze instrumentów, przy pomocy których ustali położenie socjalne osób uprawnionych. Ważne jest, aby pracodawca był w stanie wykazać, że przed przyznaniem świadczenia z funduszu rzeczywiście uzależnił samo przyznanie świadczenia, a następnie jego wysokość od faktycznego poznania sytuacji socjalnej pracownika.

W tym miejscu należy odnieść się do zarzutów w apelacji płatnika dotyczących naruszenia art.233 §1 k.p.c. przez nieprawidłowe uznanie, że zastosowane kryterium socjalne w postaci pobierania bądź nie zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego zostało przejęte automatycznie z regulaminu obowiązującego u poprzedniego pracodawcy, tj. bez dokonania analizy sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej przejmowanych pracowników oraz że okoliczność, iż sporne świadczenie wypłacone było tylko jednej osobie pobierającej zasiłek rodzinny, miałyby dowodzić, że przyjęte przez płatnika kryterium materialne było bezużyteczne i miało charakter jedynie pozorny. Odnosząc się do ww. zarzutów trzeba w pierwszej kolejności zauważyć , że zasadnicze okoliczności faktyczne co do zasad przyznawania i wypłaty przez pracodawcę w grudniu 2011r. ogółowi pracowników świadczenia weekendowego są niekwestionowane przez strony. Wynika z nich, że dyrekcja zakładu z przedstawicielami organizacji związkowych ustaliła regulamin wypłaty z ZFŚS ekwiwalentu pieniężnego na wypoczynek weekendowy w grudniu 2011r. w kwocie 750 zł. dla pracowników, których dochód przypadający miesięcznie na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty uprawniającej do pobierania zasiłku rodzinnego i dla pracowników upoważnionych do pobierania zasiłku pielęgnacyjnego oraz w kwocie 700 zł. dla pozostałych pracowników. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy mieli otrzymać

ekwiwalent w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy. W grudniu 2011r. płatnik wypłacił ze środków ZFŚS ekwiwalent pieniężny na wypoczynek weekendowy ogółem (...) pracownikom, przy czym: (...) osobom, w tym zainteresowanemu, w kwocie 700 zł. , 1 osobie w kwocie 24 zł. (osoba zatrudniona na 1/33 etatu), 1 osobie w kwocie 525 złotych (osoba zatrudniona na 3/4 etatu), 44 osobom w kwocie 750 złotych (osoby uprawnione do pobierania zasiłku pielęgnacyjnego, w tym jedna – do zasiłku rodzinnego). Warto przypomnieć , że kryterium socjalne z art.8 ust.1 uzależnia przyznanie ulgowych świadczeń

od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że kryterium wymiaru czasu pracy w odniesieniu do świadczenia weekendowego jest kryterium pozaustawowym . Natomiast przyjęte przez pracodawcę kryterium dochodu uprawniającego do zasiłku rodzinnego (materialne) oraz zasiłku pielęgnacyjnego z uwagi na konieczność zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (życiowe) co do zasady stanowi kryterium socjalne. Rację ma płatnik , że mała liczba osób spełniających przyjęte kryterium nie przesądza o jego beżużyteczności czy pozorności. Zastosowane kryterium zasiłku pielęgnacyjnego /rodzinnego wskazuje natomiast, że przyznanie świadczeń urlopowych i weekendowych miało na celu wyrównanie różnic wynikających z niższych dochodów rodziny pracownika (zasiłek rodzinny) lub wyższych kosztów zorganizowania wypoczynku rodziny z niepełnosprawnym dzieckiem lub innym członkiem rodziny (zasiłek pielęgnacyjny) . W tym kontekście zasadnicze znaczenie ma nie tyle ocena samego kryterium (choć ono winno być zgodne z art.8 ust.1 ustawy), ile ustalenie, czy przyznane świadczenia zmierzały do zaspokojenia potrzeb socjalnych pracowników, co wyraża się w różnicowaniu ich wartości w zależności od sytuacji życiowej , majątkowej czy rodzinnej pracowników. Z tego punktu widzenia Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że zastosowane kryterium socjalne w przypadku świadczenia urlopowego, odmiennie niż przy świadczeniach weekendowych, doprowadziło do istotnego, realnego zróżnicowania ich wartości w zależności od sytuacji rodzinnej, majątkowej i życiowej pracowników zgodnie z art.8 ust.1, a to w rezultacie doprowadziło do rzeczywistego (a nie tylko pozornego) wyrównania różnic w organizacji wypoczynku urlopowego pracowników. Po pierwsze świadczenia urlopowe były przyznawane wyłącznie w oparciu o kryteria socjalne : życiowe (prawo do zasiłku pielęgnacyjnego), materialne (dochód uprawniający do zasiłku rodzinnego) oraz rodzinne (liczba członków rodziny pracownika). W okresie od września do grudnia 2010r. ekwiwalent pieniężny za wczasy turystyczne wypłacono ogółem 765 pracownikom, w tym: 752 osobom w kwocie 800 zł. na członka rodziny, 7 osobom uprawnionym do zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 850 zł. na członka rodziny – osoby. Zainteresowany otrzymał świadczenie w kwocie 2.400 zł. W efekcie zastosowanego kryterium socjalnego doszło do realnego zróżnicowania świadczeń. Pracownik nie posiadający rodziny otrzymywał 800 zł. Pracownik posiadający 4-osobową rodzinę w zależności od tego ,czy był uprawniony do zasiłku rodzinnego bądź pielęgnacyjnego mógł otrzymać 3.200 zł. albo 3.400 zł. W rezultacie należy podzielić ocenę Sądu pierwszej instancji, że w wyniku zastosowanych czysto socjalnych kryteriów nastąpiło widoczne, czytelne i uzasadnione celem świadczenia zróżnicowanie przyznanych świadczeń w zależności od sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej pracowników. Pozwala to obiektywnie ocenić, że zastosowane kryterium socjalne doprowadziło w rezultacie do rozdysponowania środków przeznaczonych na ustalony w regulaminie cel socjalny (zmierzający do zniwelowania różnic w możliwości organizacji wypoczynku urlopowego pracowników) w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, tj. zgodnie z zapisami ustawy o z.f.ś.s. i treścią regulaminu . W tym miejscu należy uznać za chybione zarzuty apelacji organu rentowego dot. naruszenia prawa materialnego § 2 ust.1,pkt 19 cyt. rozporządzenia (...) z 18 grudnia 1998 r. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na przyjęciu, że nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartość wypłaconych zainteresowanemu ekwiwalentów z tytułu wczasów turystycznych oraz art. 2 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ekwiwalent z tytułu wczasów turystycznych miał charakter socjalny, podczas gdy przeczy temu literalna wykładnia przywołanych przepisów. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że w przypadku świadczenia urlopowego była badana indywidualna sytuacja uprawnionych, na co wskazuje konieczność sprawdzenia przez pracodawcę, czy uprawniony korzystał z urlopu i długości tego urlopu (czy jest to wymagane minimum 8 dni) oraz ilości członków rodziny. W świetle ww. ustaleń zupełnie chybiony jest zarzut organu rentowego , że pracodawca zastosował tylko jedno kryterium – ilości członków rodziny pracownika, ponieważ w przypadku świadczenia urlopowego było to jedno z trzech (jak wyżej wskazano) kryteriów socjalnych. Nietrafny jest też zarzut, że zastosowane kryteria nie doprowadziły do realnego zróżnicowania wysokości świadczeń, ponieważ każdy uprawniony (którym nie jest

pracownik, tylko poszczególny członek jego rodziny) otrzymywał taką samą kwotę 800 zł. albo 850 zł., jeśli miał prawo do zasiłku rodzinnego lub pielęgnacyjnego. Uprawnionym do świadczenia urlopowego jest pracownik korzystający z potwierdzonego przez pracodawcę okresu urlopowania minimum 8 dni (8.3.5. regulaminu ZFŚS) . Natomiast wysokość świadczenia jest zależna od ilości osób w rodzinie (pkt 3 objaśnień stanowiących zał. do regulaminu). W rezultacie, wbrew zarzutom organu rentowego, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że wysokość świadczenia urlopowego została zróżnicowana z uwzględnieniem kryterium rodzinnego, ale też materialnego i życiowego.

Odmienne przedstawia się dystrybucja świadczeń weekendowych. Przede wszystkim, co wyżej wskazano, pracodawca zastosował kryterium mieszane – socjalne (uprawnienie do zasiłku rodzinnego/ pielęgnacyjnego) i kryterium wymiaru czasu pracy, które uzależniało wysokość świadczenia od wymiaru czasu pracy, a więc było sprzeczne z art.8 ust.1 ustawy o z.f.ś.s. Przy czym uwzględniając argumentację płatnika w odniesieniu do kryterium zasiłku rodzinnego, należy stwierdzić, że również bez znaczenia przy ocenie kryterium niesocjalnego jest mała liczba osób, których to kryterium dotyczy. W rezultacie przyjęte przez pracodawcę mieszane (socjalno – nie socjalne) kryterium rozdziału świadczeń weekendowych nie pozwala na czytelne i rzeczywiste zróżnicowanie tych świadczeń w zależności od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników. Pracodawca nie wykazał, aby zastosowany sposób rozdziału świadczeń weekendowych prowadził do jakiegokolwiek realnego zróżnicowania wysokości świadczeń w celu zniwelowania różnic w organizacji wypoczynku weekendowego pracowników będących w gorszej sytuacji finansowej (kryterium zasiłku rodzinnego) czy posiadających niepełnosprawnego członka rodziny (kryterium zasiłku pielęgnacyjnego) . W praktyce bowiem przy zastosowanym kryterium mieszanym osoba zatrudniona na 1/2 etatu, a posiadająca niepełnosprawne dziecko otrzyma mniej niż 400 zł., a pracownik zatrudniony na cały etat nie mający nikogo na utrzymaniu – 700 zł. Jednocześnie pracownik posiadający kilkusobową rodzinę z niepełnosprawnym dzieckiem otrzyma dofinansowanie do wypoczynku weekendowego w kwocie 750 zł. Przyjęte przez pracodawcę zasady rozdziału świadczeń weekendowych w rezultacie mogły prowadzić do tego, że osoba będąca w trudniejszej sytuacji życiowej (uprawniona do zasiłku pielęgnacyjnego) lub materialnej (zasiłek rodzinny) otrzyma niższe świadczenie niż osoba nie spełniająca przyjętego przez pracodawcę kryterium socjalnego. Na marginesie tych rozważań trzeba też zwrócić uwagę, że inaczej należy oceniać zróżnicowanie świadczeń socjalnych na poziomie 50 zł. (pamiętając, że chodzi o niwelowanie różnic w kosztach organizacji wypoczynku rodzin uboższych i w gorszej sytuacji życiowej), gdy średnia płaca w zakładzie oscyluje w granicach pensji minimalnej, a inaczej należy tę różnicę postrzegać, gdy średnie zarobki w zakładzie kształtują się na poziomie 4.000-5.000 zł. Kwota zróżnicowania świadczeń w tym drugim wypadku również pośrednio wskazuje, że celem pracodawcy było rozdysponowanie wolnych środków zgromadzonych na koncie ZFŚS dla wszystkich pracowników zasadniczo „po równo”. Z założenia wadliwe kryterium dystrybucji świadczeń z ZFŚS (socjalno-nie socjalne) i brak rzeczywistego zróżnicowania wysokości przyznanych świadczeń weekendowych nie mogły doprowadzić do realnego i czytelnego rozdziału środków w ramach działalności socjalnej zakładu. Zarzuty z apelacji płatnika, że zastosowane kryterium zasiłku rodzinnego/ pielęgnacyjnego było wynikiem wcześniejszej analizy sytuacji materialnej, życiowej i rodzinnej pracowników spółek przed połączeniem i odnosiło się do sytuacji socjalnej przejętych pracowników w sposób kompleksowy, jest bez znaczenia w sytuacji, gdy - jak wyżej wskazano – w przypadku świadczeń weekendowych zastosowano dodatkowe niesocjalne kryterium wymiaru czasu pracy.

Chybiony jest też zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art.6 k.c. przez błędne przyjęcie, iż to na płatniku ciążyło wykazanie, że wypłata spornych świadczeń nastąpiła z zastosowaniem kryterium socjalnego. Z powołanych wyżej przepisów (art.18 ust.1 i art.20, art.4 pkt 9 i 10 ustawy o s.u.s. oraz art.12 ust.1 ustawy z 26 lipca 1991r.) wynika jednoznacznie, że zasadą jest, iż każdy przychód ze stosunku pracy wchodzi do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie pracownicze. Jeżeli zatem pracodawca wypłaca pracownikom świadczenie w ramach stosunku pracy, co do zasady podlega ono „oskładkowaniu”. Twierdząc, że konkretne świadczenie wypłacone pracownikowi nie wchodzi (mimo zasady z art.18 ust.1 ustawy o s.u.s.) do podstawy wymiaru składek, musi wykazać okoliczności, z których chce wywodzić skutki prawne. W tym przypadku winien zatem wykazać, że zachodzą okoliczności, wskazane w cyt. §2 ust.1 pkt 19 rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. uzasadniające odstępianie od ujęcia w podstawie wymiaru składek danego przychodu. Płatnik nie kwestionuje ww. zasady, ale jego argumentacja, że to na ZUS spoczywa ciężar wykazania, że kryterium socjalne nie zostało zastosowane, opiera się na wadliwej, jak wyżej wskazano, wykładni § 2 ust.1

pkt 19 rozporządzenia. Jak słusznie wskazał apelujący, treść powołanego przepisu nakłada na płatnika obowiązek udowodnienia, że świadczenie zostało sfinansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne oraz że odbyło się to w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, ale w ocenie Sądu Apelacyjnego oznacza to konieczność wykazania również, że odbyło się zgodnie z zasadami uregulowanymi w ustawie o z.f.ś.s., w tym z treścią art.8 ust.1 ustawy. A zatem to na pracodawcy ciąży obowiązek wykazania, że dokonał prawidłowej redystrybucji środków z administrowanego przez siebie (...), zgodnie z ustawą o z.f.ś.s. i regulaminem, czemu w odniesieniu do świadczeń weekendowych nie sprostał.

Sąd Apelacyjny nie znalazł też wystarczających podstaw z art.390 § k.p.c. do wystąpienia z pytaniem prawnym zaprezentowanym w apelacji. Uwzględniając wykładnię art.2 pkt 1 i art.8 ust.1 i 2 ustawy o z.f.ś.s., wynikającą zarówno ze stanowiska komentatorów (por. Anna Martusiewicz, Komentarz do art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, Wolters Kluwer Polska 2011, Barbara Tomaszewska, Komentarz do art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis 2013), jak i orzecznictwa Sądu Najwyższego, teza zawarta w pytaniu apelującego nie stanowi zagadnienia prawnego, które budziłoby poważne wątpliwości Sądu Apelacyjnego w kontekście okoliczności faktycznych ustalonych w niniejszej sprawie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, pracodawca administrujący środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może ich wydatkować niezgodnie z regulaminem zakładowej działalności socjalnej, którego postanowienia nie mogą być sprzeczne z zasadą przyznawania świadczeń według kryterium socjalnego, to jest uzależniającego przyznawanie ulgowych usług i świadczeń wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu (por. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 579/00, OSNP z 2003 r. Nr 14, poz. 331, z dnia 20 czerwca 2012 r., I UK 140/12, LEX nr 1211542, z dnia 6 lutego 2008 r., II PK 156/07). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko doktryny zawarte w prywatnej opinii prawnej wydanej na potrzeby płatnika przez profesora (...) (k.40-43 akt sprawy), że zastosowane kryterium pobierania zasiłku rodzinnego i pielęgnacyjnego co do zasady mieści się w ramach kryterium socjalnego z art.8 ust.1 ustawy o z.f.ś.s. Opinia ta formułując wnioski, że treść regulaminu (§2 pkt 8.3.6 w zw. z pkt 5) jest zgodna z art.8 ust.1 ustawy o z.f.ś.s., opiera się na niepełnych danych, pomija istotne w sprawie okoliczności, że w przypadku świadczeń weekendowych pracodawca zastosował też drugie kryterium – nie socjalne (pkt 3 regulaminu wypłaty ekwiwalentu pieniężnego na wypoczynek weekendowy- na k.130 akt sprawy), uzależniając wysokość świadczenia od wymiaru czasu pracy. Ponadto podkreślając, że kluczowe znaczenie ma cel przyznanych świadczeń, którym jest ich zróżnicowanie w zależności od położenia pracowników, opinia przemilcza fakt, że świadczenie wypłacono wszystkim pracownikom „do ręki”, a ich zróżnicowanie było na poziomie 50 zł. (700 zł. i 750 zł.). Podobnie w prywatnej opinii Pracowni Ekspertyz Prawnych (...) (na k.24-34 akt sprawy) obszerna analiza zastosowanych przez płatnika przy przyznawaniu spornych świadczeń kryteriów pomija w odniesieniu do świadczenia weekendowego dodatkowe kryterium wymiaru czasu pracy.

W tym stanie rzeczy, dzielając w pełni stanowisko Sądu Okręgowego i nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Z uwagi na to, iż obie strony przegrały własne apelacje, na podstawie art. 100 kpc zniesiono wzajemnie między nimi koszty procesu za II instancję, -